

Ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης (2α Ὀκτωβρίου)

Βαστάζομεν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ;*

Ο Ἅγιοι Κυπριανὸς καὶ Ἰουστίνα ἔχουν ἤδη ἀποδεχθῆ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ὡς Θεὸν καὶ Σωτῆρα αὐτῶν, ἔχουν βαπτισθῆ εἰς τὸ ὄνομα Του καὶ ὁ μὲν ὡς Ἐπίσκοπος, ἡ δὲ ὡς Διακόνισσα ἐργάζονται ἱεραποστολικῶς, κηρύττοντες τὰ μεγαλεῖα τοῦ ζῶντος Θεοῦ.

Ὅπως καὶ ὁ θεηγόρος Παῦλος, ἀναδεικνύονται ὑπὸ τῆς Θείας Χάριτος «σκεύη ἐκλογῆς» τοῦ «βαστάσαι τὸ ὄνομα» Κυρίου «ἐνώπιον ἐθνῶν καὶ βασιλέων, υἰῶν τε Ἰσραὴλ» (Πράξ. θ' 15), πρᾶγμα ποῦ τοὺς ὀδηγεῖ τελικῶς εἰς τὸ ἔνδοξον μαρτύριον.

Μεγάλη τιμὴ καὶ εὐλογία δι' ἓνα ἄνθρωπον νὰ «βαστάξῃ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ» ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων, νὰ ὁμολογῇ τὴν καλὴν ὁμολογίαν τῆς Ἁγίας Πίστεως Του, νὰ διαδίδῃ τὸ εὐαγγελικὸν κήρυγμα περὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, νὰ ἀγωνίζεταί τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς ἐν Χριστῷ Ἀληθείας καὶ Ζωῆς.

Μεγάλη τιμὴ, ἀλλὰ καὶ μεγάλη εὐθύνη. Βαστάζω κάτι, ὑπονοεῖ ὅτι φέρω αὐτὸ ὡς βᾶρος καὶ φορτίον, ἄρα ὑφίσταμαι δυσκολίαν, καταβάλλω κόπον, ἐντείνω τὴν προσοχήν, ἀφιερῶμαι εἰς τὸ ἔργον αὐτό, εὐρίσκομαι εἰς συνεχῆ ἐγρήγορσιν.

Διακονία λοιπὸν ὑψηλοτάτης εὐθύνης τὸ βαστάζειν τὸ ὄνομα Κυρίου καὶ ἀποστολὴ δύσκολος. Καὶ τοῦτο, διότι βαστάζω τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ μας σημαίνει βαστάζω σταυρὸν διὰ τὸ ὄνομα Του, δοκιμάζομαι ἐν ὑπομονῇ καὶ εὐχαριστία πρὸς χάριν τοῦ σταυρωθέντος δι' ἐμέ, συσταυροῦμαι Αὐτῷ, ἵνα καὶ συζήσω Αὐτῷ αἰωνίως.

Ὁ Κύριος καὶ Θεός μας Ἰησοῦς Χριστὸς ἦτο καὶ εἶναι Βασιλεὺς, ἀλλὰ ἐσταυρωμένος Βασιλεὺς. Ἡ δόξα Του εἶναι ὁ Σταυρός Του, τὰ Πάθη Του. Ὅλα αὐτὰ ὑποδηλοῦν τὸν σταυροαναστάσιμον χαρακτῆρα τῆς ἐπὶ γῆς πορείας μας, ἕως ὅτου εἰσέλθομεν εἰς τὴν ἀτελεύτητον δόξαν καὶ μακαριότητα τῆς Οὐρανίου Βασιλείας.

Τίθεται ὁμως τὸ ἐξῆς ἐρώτημα: Ἡμεῖς βαστάζομεν σήμερον τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μὲ ἐπίγνωσιν καὶ συνέπειαν; Κρατῶμεν στερεῶς ἔργῳ καὶ λόγῳ τὴν ὁμολογίαν τῆς Ἁγίας Ὁρθοδόξου Πίστεώς μας, ὥστε νὰ ἐκφράζεται καὶ εἰς ἡμᾶς ἡ θεία εὐαρέσκεια, ὅπως καὶ εἰς τὸν «ἄγγελον τῆς ἐν Περγάμῳ ἐκκλησίας»;

«Τάδε λέγει ὁ ἔχων τὴν ρομφαίαν τὴν δίστομον τὴν ὀξεῖαν· οἶδα τὰ ἔργα σου καὶ ποῦ κατοικεῖς· ὅπου ὁ θρόνος τοῦ σατανᾶ· καὶ κρατεῖς τὸ ὄνομά μου, καὶ οὐκ ἠρνήσω τὴν πίστιν μου» (Ἀποκαλ. β´ 12-13).

Τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ εἶναι ὅ,τι πολυτιμότερον μᾶς ἐνεπιστεύθη ἡ θεία φιλανθρωπία, εἶναι ὁ ἀνεκτίμητος πλοῦτος μας, εἶναι ἡ ζωὴ μας, εἶναι τὸ μέγιστον ἀξίωμα, τὸ ὁποῖον ἐλάβομεν διὰ τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος. Ἔχομεν ἄραγε συνειδητοποιήσει τὴν θεϊαν αὐτὴν κλῆσιν μας; «Ἐκλήθητε εἰς κοινωνίαν τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ Κυρίου ἡμῶν» (Α´ Κορινθ. α´ 9).

Οἱ βαστάζοντες τὸ Τριαδικὸν ὄνομα τοῦ Ἀληθινοῦ Θεοῦ πρωτίστως βιώνουν τὴν κοινωνίαν μὲ τὸν Πατέρα, τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Διὰ τῆς ἁγίας ζωῆς τῆς Χάριτος μέσα εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν σβήνομεν τὴν δίψαν τῆς ψυχῆς μας, ποτιζόμεθα (πίνομεν) τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, θεοούμεθα:

*«Τοῦ Πατρὸς ὄντος πηγῆς (Ἱερεμ. β´ 13), τοῦ δὲ Υἱοῦ ποταμοῦ λεγομένου (Ψαλμ. ξδ´ 10), πίνειν λεγόμεθα τὸ Πνεῦμα· γέγραπται γάρ, ὅτι ἡμεῖς πάντες ἐν Πνεῦμα ἐποτίσθημεν» (Α´ Κορινθ. ιβ´ 13). Τὸ δὲ Πνεῦμα ποτιζόμενοι, τὸν Χριστὸν πίνομεν· ἔπινον γὰρ ἐκ πνευματικῆς ἀκολουθούσης πέτρας, ἡ δὲ πέτρα ἦν ὁ Χριστός» (Α´ Κορινθ. ι´ 4)»
(Μ. Ἀθανασίου, ΒΕΠΕΣ, τ. 33, σελ. 107-108).*

* * *

Ἀὐτὴν τὴν μεγάλην τιμὴν καὶ εὐθύνην μᾶς ὑπενθυμίζουν καὶ πάλιν οἱ ἔνδοξοι Ἅγιοι Μάρτυρες Κυπριανὸς καὶ Ἰουστῖνα ἐπὶ τῇ μνήμῃ αὐτῶν. Ἄς ἐρευνῶμεν συνεχῶς τὴν συνειδησίμ μας, ἂν κρατῶμεν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, καὶ ἂς φροντίζωμεν, ἐπικαλούμενοι τὰς ἁγίας πρεσβείας των, ἐν ταπεινώσει καὶ ἀγωνιστικότητι, νὰ βαστάζωμεν ἀξίως τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἵνα τύχωμεν ζωῆς αἰωνίου. Ἀμήν.

† Ὁ Ὡ. & Φ. Κ.

(*) Περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ. 232/Σεπτέμβριος-Ὀκτώβριος 1989, σελ. 89-90.